

TORNAI JÓZSEF

Azálea

EGY SZERELEM METAFORÁJA

*Azálea, fényt árasztasz,
rózsaszín tűz-orgiát:
erre várva szórtam azt az
ezer csöpp vizet reád.*

*Meghalálhatatlan bimbód
önkívületben ragyog;
s üdvözültté tesz az is, hogy
nem ismered holnapod.*

*Meddig csillogsz, miről álmodsz,
nevetve a sorson is?
Láng-mosolyod lassan áthoz
egy más égből valamit.*

.....
*Még alig, hogy eddig fújtam,
fény-szín-részeg, ezt a dalt,
mikor a szent koszorúban
szétcsapott a kárhozat.*

*A levelek összetörtek,
szirmok szava tompa lett,
s két nap múlva ott zörögtek
a padlón, dögölt legyek.*

*Mennyi szépség halál-csókéban,
mennyi formán az iszony!
A szemetet aztán gyorsan
kidobtam az ablakon.*

Bűneim, sebeim

„Faire d'une larme une perle."
(Musset)

*Bűneim, sebeim nevében azt kívánom,
légy, ami voltál: a semmi aranypénze életfámon.*

*Ne kavard föl többé a sötét, gyökér-vásta partokat,
hol hullám sír a sirályok kék zápora alatt.*

*Legyen arcod csak emlék, elkopó, fénytelen:
vad homokszemcse-karcolás az üvegen.*

